

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίαι . . . δρ. 8,— Ἔτησίαι . . . φρ. 10,—

Ἑξαμήνιος . . . " 4,50 Ἑξαμήνιος . . . " 5,50

Τριμήνιος . . . " 2,50 Τριμήνιος . . . " 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστιον λεπ. 25

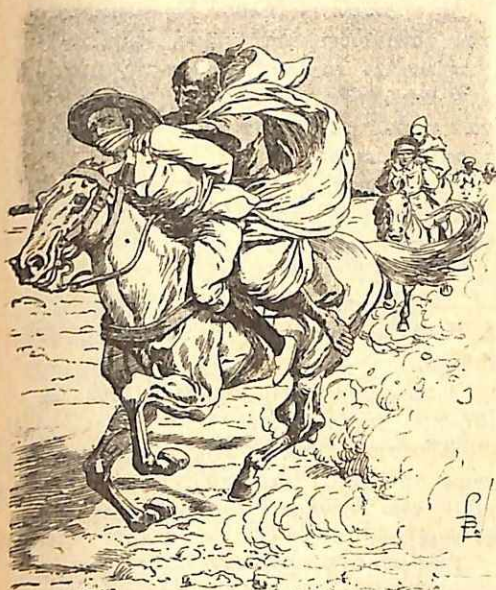
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 35, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Μαρτίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 16

Ἐξεκίνησαν μετ' ἐκπαισμένην... (Σελ. 126, στ. 6')

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Διὰ τὴν δοκιμάσῃ τὸ ὄπλον του, ὁ Λουλού ἐτρεχε κ' ἐκτυποῦσεν ὅλους τοὺς θάμνους ποὺ ἀπαντοῦσε, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ πεταχθῇ καμμιὰ πέρδικα ἢ κανέναν λαγόν.

Ὁ ὀδηγὸς ὅμως δὲν ἔδλεπε μετὰ καλὸ μάτι τὰς κυνηγετικὰς διαθέσεις τοῦ παιδιοῦ καὶ συχνὰ τοῦ ἔλεγε :

— Δὲν κάνει νὰ ρίξετε τουφέκι ἐδῶ, δὲν κάνει!

Ὁ Λουλού ὅμως δὲν ἔδιδεν ἀκράσιν εἰς τὰς δειλὰς αὐτὰς παρατηρήσεις. Ἄν δὲν ἔμπορούσε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν καραμπίναν του εἰς τὰς ἐρήμους πεδιάδας τοῦ Μαρόκου, ποῦ ἄλλοι λοιπόν; Μήπως εἰς τὸ Παρίσι, εἰς τὸν κήπον τῶν Ἡλυσίων...

Καὶ ἤρχισε νὰ πυροβολῇ τὰ που-

λιά ποῦ ἀπαντοῦσε, χωρὶς ὅμως νὰ σκοτώνῃ κανένα.

Ὁ Τζούλης παρηκολούθει χωρὶς ὀρεξιν αὐτὸ τὸ κυνήγι. Ἐξαφνα ὅμως τὸν ἐξύπνισεν ἓνα θέαμα ἀπροσδόκητον.

Εἰσέρχοντο εἰς τὸ στενόν, καὶ μολονότι ἡ πεδιάς ἐφωτίζετο ἀκόμη ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἦτο σχεδὸν σκότος εἰς τὸ βάθος τῆς ἀποκρήννου φάραγγος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπροχώρου.

Ὁ Λουλού κατεδίωκεν ἓνα πουλὶ εἰς τὸν ὄχθον, τὸν ὑψοῦμενον κατὰ μήκος τῆς ξηρᾶς κοίτης τοῦ χειμάρρου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβάδιζαν τώρα. Ὁ Τζούλης, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ κάτω, ὕψωσε μίαν στιγμὴν τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ ἰδῇ τὸ κυνήγι τοῦ φίλου του, καὶ ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένος.

Εἰς τὸν ὄχθον ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἦτο ὑψηλὸς καὶ φυτευμένος μετὰ πυκνὰ δένδρα, διέκρινεν ἀμυδρῶς κάτι ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι, ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω, ἤγαλούθουν τὸν ἴδιον δρόμον ποὺ ἤκολούθουν καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦ χειμάρρου. Ἀλλὰ τὸ ὄραμα τοῦτο ἦτο στιγμιαίον. Ὁ Τζούλης, ὅσον καὶ ἂν ἐπρόσεξε κατόπιν, δὲν διέκρινε πλέον τίποτε.

«—Θὰ ἔκαμα λάθος, ἐσυλλογίσθη. Καὶ ὅμως μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα, πίσω ἀπ' τὰ δένδρα, ἀνθρώπους. Νομίζω μάλιστα πῶς ἐγνώρισα τὸ ξανθὸ μουστάκι καὶ τὸ λορνιδόν τοῦ Μαρκισίου».

Ὁ ἀλλόκοτος λαγὸς

Ἐπὶ μισὴν ὥραν κατόπιν, ὁ Τζούλης ἐσκέπτετο ἂν ἔπρεπε νὰ ναικανώσῃ εἰς τὸν κ. Ρισανέλ τὴν ὑποψίαν του, ἢ νὰ σιωπήσῃ, διὰ τὴν μὴ τρομάξῃ ἀδίκως τοὺς ἀνθρώπους.

Κ' ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον.

— Μπορεῖ νὰ γελᾷσθῃκα, ἐσυλλογίσθη. Ἐπειτα, κ' ἂν ἦταν αὐτοί, τί περισσότερο θὰ ἐκάναμε ἀπ' ὅ, τι κάμνουμε τώρα; Εἴμεθα πολλοὶ καὶ οἱ Μαροκινοὶ ποῦ μᾶς συνοδεύουν φαί-

νονται πιστοί. Ἄν μᾶς ἐπιτεθοῦν, θὰ ντεπιτεθοῦμε.

Καὶ προσέθεσε γελῶν μετὰ τὸν ἑαυτὸν του :

— Μπα! θὰ ἔχω πυρετό, ἀπὸ τὴν πολλὴν ζέστη, καὶ θὰ βλέπω φαντάσματα.

Καὶ διὰ τὴν συνέλθῃ, ἤπιεν ὀλίγον καφέ με νερόν, ποῦ εἶχε μαζὶ του εἰς ἓνα φλασκί.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ Λουλού τοῦ ἐνεύσεν, ὅτι εὕρισκετο ἐπὶ τὰ ἱχνη σπουδαίου θηράματος.

Πράγματι ὁ Τζούλης εἶδεν, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, μισοκρυμμένον ἀπὸ τὰ χόρτα καὶ τοὺς θάμνους, ἓνα πελώριον λαγόν, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἀκίνητος ὡς νὰ ἐπερίμενε τὸν κυνηγόν.

Ἡ θέα τοῦ θηράματος τοῦτου ἀπερρόφησε τότε ὅλην τὴν προσοχὴν τοῦ νεαροῦ ἐργάτου. Εἶδε τὸν φίλον του νὰ προχωρῇ μετὰ μικρὰ βήματα πρὸς τὸν λαγόν, διὰ νὰ τὸν πλησιάσῃ ἀρκετὰ καὶ νὰ τὸν κτυπήσῃ, χωρὶς φόβον νὰ ποτύχῃ καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν

Ὁ Τζούλης ἦτον δεμένος καλὰ... (Σελ. 127, στ. 6')

ή βολή του. Περίεργον πράγμα! ο λαγός δεν ἐκινείτο.

Ἐξαφνα ὅμως, ἐνῶ ὁ Λουλού τὸν ἐσκόπευεν, ὁ λαγός ὀπισθοχώρησε, καὶ ἔφευγε συρόμενος πότε μετ' τὴν κοιλίαν καὶ πότε μετ' τὸ κεφάλι, ὡς ἐὰν τὸν ἐτραδοῦσε κανὲν ἀόρατον σχοινί.

«Μ' αὐτὸ εἶνε περιεργότατο! ἐσυλλογίσθη ὁ Τζούλης. Οἱ λαγοὶ λοιπόν, ἔστ' Ὁ Μαρόκο, δὲν φεύγουν μετὰ πόδια;»

Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου, μὴ προσέχων πλέον παρὰ εἰς αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὸν ὄχθον νὰ τὸ ἰδῇ καλλίτερα.

Ἡ ἀπαγωγή

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ Μαροκινοὶ ἐξηκολοῦθον νὰ προχωροῦν.

Ὁ λαγός, μετὰ τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην φυγὴν του, ἐστάθη πάλιν ἀκίνητος, ὀλίγον πάρα κάτω.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ Λουλού, φοβηθεὶς μὴ τοῦ ξαναφύγῃ, τὸν ἐσκόπευσε καλὰ καὶ τὸν ἐπυροδόλησε. Ὁ λαγός ἐκλονίσθη καὶ ἐξηπλώθη.

— Τὸν πέτυχε! ἐφώνησε ὁ Τζούλης. Καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ ζῶον, τὸ ὅποιον ὁ φίλος του ἤτοιμάζετο νὰ σηκώσῃ, μετ' τὴν χαρὰν καὶ τὴν συγκίνησιν ποὺ αἰσθάνεται ὁ νέος κυνηγὸς ἐνώπιον τοῦ πρώτου του θύματος.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριδῶς τὰ δύο παιδιὰ ἐσκυπταν διὰ νὰ σηκώσουν τὸν σκοτωμένον λαγόν, ἤκουσαν ἀπὸ πάνω των μίαν καθαρὰν, μεταλλικὴν φωνήν, ἣ ὅποια ἔλεγε σιγὰ:

— Πιάστε τους!

Καὶ ἀμέσως ἤσθάνθησαν δύο σχοινιά νὰ πείπουν εἰς τοὺς ὤμους των καὶ νὰ τοὺς παραλύνουν. Ἡθέλησαν νὰ φωνάξουν, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασαν ἀνυψώθησαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐταλαντεύθησαν μίαν στιγμὴν, σὰν μύγες πιασμένες εἰς κλωστήν ἀράχνης.

Ἐπειτα, αἰφνιδίως ἐτραβήχθησαν πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ γηλόφου, ὅπου ἄνθρωποι, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα, τοὺς ἐπερίμεναν.

Μετὰ τὸν πρῶτον βλέμμα, ὁ Τζούλης ἀνεγνώρισε τὸν Μαρκήσιον καὶ τὸν πλοίαρχον. Τοὺς τρεῖς ἄλλους δὲν τοὺς εἶχε ξαναἰδῇ.

«Δὲν μ' ἐγέλασαν λοιπόν τὰ μάτια μου, ἐσυλλογίσθη, Ἄ, τοὺς κακούργους, μᾶς τὴν ἔφτιασαν!»

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Λουλού ἐφώνησε:

— Μπαμπά! μπαμπά!

Ἀλλ' ἡ φωνὴ του κατεπνίγη ἀμέσως.

Οἱ δύο φίλοι ἐφμώθησαν γρήγορα, ἐδέθησαν καὶ ἀπῆλθον ὀλίγον παρακάτω, ὅπου ἐπερίμεναν ἄλογα.

Ἀνέβασαν τὸν Λουλού εἰς ἓν ἄλο-

γον. Ἐνας ἄνθρωπος ἐκαβαλλίκευσε μαζὶ του καί, κρατῶν τὸ παιδί μετὰ τὸ ἓνα του χέρι, μετὰ τὸ ἄλλο ἐμάστιζε τὸ ζῶον.

Τὸ ἴδιον ἔκαμαν συγχρόνως καὶ διὰ τὸν Τζούλην, καὶ τὰ δύο ἄλογα, μετὰ τοὺς τέσσαρας ἀναβάτας, ἐξεκίνησαν μετὰ καλπασμόν.

Ὁ Τζούλης, ὑπὸ τὴν σιδηρὰν χεῖρα, ἣ ὅποια τὸν ἐσφυγγεν, ἐσυλλογίζετο:

«Αὐτὴ τὴ φορὰ, πάει! τὴν πάθαμε γιὰ καλὰ. Μοῦ φαίνεται, ὅτι πολὺ γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι ἐνόμιζα, θάλλάξω τὰ χονδρά μου ροῦχα μ' ἄλλα ἐλαφρότερα!»

Ἐπειτα, βλέπων τὸν Λουλού, ὁ ὅποιος ἐκάλπαζεν ἐμπρός, κρατούμενος ὑπὸ τοῦ φύλακός του, ἐψιθύρισε:

Τὸ σχοινί ποὺ ἐκρατοῦσε ὁ Μαροκινός, ἐτεντώθη καὶ τὸ ἔπιασε...

— Κακόμοιρο παιδί!.. Ἐξητοῦσε περιπετειᾶς... Μοῦ φαίνεται, πῶς θὰ ἔχη περισσότερες ἀπ' ὅ,τι ἤθελε!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΕΝΑ "ΣΑΛΤΟ ΜΟΡΤΑΛΕ,"

Εἰς τὰ βουνά.

Οἱ ἀπαγωγεῖς τοῦ Λουλού καὶ τοῦ Τζούλη τοὺς παρέσυραν οὕτως ἐπὶ διάστημα, τὸ ὅποιον τὰ δυστυχῆ παιδιὰ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ υπολογίσουν ἀκριδῶς. Ὁ Τζούλης υπέθετεν, ὅτι ἡ φόδρα ἐκείνη ἵππασία διήρκεσεν δύο ὥς τρεῖς ὥρες.

Προσεπάθει ἐν τούτοις νὰ προσανατολισθῇ καὶ νὰ ἐννοήσῃ πρὸς ποίαν διεύθυνσιν τοὺς παρέσυραν.

Κατ' ἀρχὰς τῇ ἐφάνη, ὅτι ἐκάλπαζαν πρὸς διεύθυνσιν ἀντίθετον ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἤκολοῦθον πρὶν, βαδίζοντες πρὸς τὸ Μαρρακέν, δηλαδὴ πρὸς δυσμὰς, πρὸς τὴν θάλασσαν. Κατόπιν ὅμως ἐνόησεν ὅτι, μετὰ τινὰς ἐλιγμούς, διηυθύνοντο ἀπεναντίας πρὸς τὸ βουνόν.

Εἶχε νυκτώσῃ ἐντελῶς, ἀλλ' ἐξηκολοῦθον νὰ τρέχουν ὡς ὁ ἄνεμος ἐν τῇ μέσῃ πυκνοῦ σκότους.

Δύο ἢ τρεῖς φορὰς, ἂν καὶ χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας, ὁ Τζούλης ἐδοκίμασε νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ τὴν ῥάχιν τοῦ ἀλόγου εἰς τὸ ἔδαφος. Ἀλλ' ἀμέσως τὸ χέρι τοῦ ὀδηγοῦ ἐπιπτε βαρύτερα ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ τὸν ἐκρατοῦσεν εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐδῶ δὲν γίνεται τίποτα! ἐσυλλογίσθη ὁ Τζούλης. Ἀφίσε νὰ ἰδοῦμε... παρακάτω».

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς ἀνωφερεῖς καὶ χαλικιώδεις ἀτραπούς, ὅπου ἤναγκασθήσαν νὰ ἐλαττώσουν τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ἀλόγων. Ἐπήγαυαν τώρα μετ' ἐπιποδισμόν καὶ ἀργότερα μετὰ ἀπλοῦν βῆμα.

Ἐπιτέλους ἡ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Μαρκησίου, ὁ ὅποιος ἐφαίνετο διευθύνων τὴν πορείαν, διέταξε:

— Ἄλτ!

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἐμυρμούρισεν ὁ Τζούλης, γιατί ἄρχισα νὰ παραμουδιάζω.

Ἐμφελέθη τῆς στάσεως, διὰ νὰ ἰδῇ ποῦ εὗρισκοντο.

Ἐξαίσιον σεληνόφως κατηύγαξε τώρα τὸ τοπίον καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀκόμῃ τῶν δένδρων ἔδλεπε κανεὶς ὡς ἐν ἡμέρᾳ.

Τὸ ἐνστικτόν του δὲν τὸν εἶχεν ἀπατήσῃ· εὗρισκοντο εἰς τὸ βουνόν καὶ ἴσως εἰς τὰ πρῶτα ὑψώματα τοῦ Ἀτλαντός.

«Ποῦ διάβολο μᾶς κουβαλοῦν, καὶ τί θὰ μᾶς κάμουν; ἐσυλλογίζετο. Διὰ τὸν Λουλού, εἶμαι βέβαιος.... Θέλουν νὰ ρμξούν τὸν πατέρα καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἴδιον... Ἐμένα ὅμως; Τί ἐλπίζουν ἀπὸ ἓνα φουναφᾶ σὰν καὶ ἐμένα;»

Ἐξαφνα ὅμως ἐνεθυμήθη, ὅτι ὁ «φουναφᾶς» αὐτὸς ἦτο καὶ ζωντανὸν χρηματοκιβώτιον.

«Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! εἶπε καθ' ἑαυτόν, θὰ ἐμαθῶ ὅτι κουβαλῶ χρυσάφι καὶ γι' αὐτὸ μετὰ πῆρε καὶ μένα τὸ σχέδιο.... Ἄ, τί ὀχληρὸ καὶ ἐπικίνδυνον πράγμα ποῦ εἶνε.. ἡ περιουσία!»

Ἐπειτα, σφίγγων τοὺς γρόνθους καὶ τὰ δόντια, ἐψιθύρισε:

«Ἄ! θέλουν λοιπόν τὰ λεπτὰ ποῦ ἔχω ἐπάνω μου; Ὅχι, δὲν θὰ τὰ πάρουν! Δὲν θέλω νὰ τὰ πάρουν. Ἄς με σκοτώσουν, ἄς με κάμουν κομμάτια, ἀλλὰ ὅσο εἶμαι ζωντανός.. τὸ χρηματοκιβώτιο δὲν ἀνοίγει, ἐτελείωσε!»

Ἐν τῇ μεταξύ ὁ Λουλού κατῳρθώσε μίαν στιγμὴν νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τοῦ φύλακός του καὶ νὰ πλησιάσῃ τὸν φίλον του.

— Τζούλη, τοῦ εἶπε γρήγορα-γρήγορα, λές νὰ μᾶς σκοτώσουν;

— Γιὰ σᾶς, δὲν ὑπάρχει φόδος, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Ὅταν εἶνε κανεὶς υἱὸς τοῦ κα. Ρισανέλ, εἶνε ἱερὸς καὶ ἀπαραβίαστος, ὅπως ὁ Μέγας Λάμας ὁ ἴδιος... Δὲν σᾶς λέγω, αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ στοιχίσῃ λίγες δεκάρες στὸν μπαμπᾶ σας, ἀλλὰ γιὰ τὸ πετσί σας μὴ φοβάσθε!

Ὁ Λουλού, ἡσυχασμένος ὀλίγον ἀπὸ αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν, ἐχαμογέλασε καὶ φέρων τὴν χεῖρα πρὸς τὰ ὀπισθεν τοῦ σώματός του, προσέθεσε:

— Καὶ ὅμως ἐγὼ τὸ ξέρω τί ὑποφέρει τὸ πετσί μου ἐδῶ ἀπὸ πίσω!

— Εἶνε γιατί δὲν εἴσθε συνειθισμένος εἰς τέτοιες διασκεδάσεις... Ὅσω θυμοῦμαι καὶ τὴ ζωὴ ποῦ κάνατε ἔστ' Παρίσι!

— Ὁ, ὑπέλαθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἐκατομμυριόχου, προτιμῶ ἀκόμῃ αὐτοὺς τοὺς κόπους καὶ τοὺς κινδύνους, ἀπὸ τὴν βασανισμένην ζωὴν ποῦ μοῦ κάναν ἔστ' Παρίσι... Μόνο ποῦ ἡ καίμενη ἡ μαμμὰ θάνησυχῇ τώρα φοδερά...

Οἱ ψευτοαπαγάδες

Ὁ Λουλού διεκόπη ἀπὸ ἓνα σφύριγμα, εἰς τὸ ὅποιον δύο ἄλλα ἀνταπεκρίθησαν ἀμέσως ἀπὸ μακρὰν.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, εἰς τὸ μέρος ὅπου εὗρισκοντο, ἔφθασαν ἐπτά-ὀκτὼ ἄνθρωποι, καβαλλικεύοντες μουλάρια.

Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἐφοροῦσαν τὸ ἐνδυμα τοῦ τόπου, ἀλλὰ τὰ κοκκινωπά πρόσωπά των, τὰ ξανθὰ μουστάκια των καὶ τὰ γαλανά των μάτια, ἐμαρτύρουν ὅτι δὲν ἦσαν ἰθαγενεῖς. Ἀλλῶς τε ἤρχισαν νὰ ὀμιλοῦν μετὰ τὸν Μαρκήσιον εἰς μίαν γλῶσσαν, τὴν ὅποιαν ἀμέσως ἀνεγνώρισεν ὁ Τζούλης ὡς τὴν ἀγγλικήν.

Δὲν εἶπαν πολλά. Καὶ οἱ δύο αἰχμάλωτοι εἶδαν τοὺς ψευτοαπαγάδες νὰ διευθύνωνται πρὸς αὐτοὺς, κρατοῦντες σχοινία, τὰ ὅποια ἐβγαλαν ἀπὸ τοὺς σάκκους των.

— Ἀλλὰ σχοινιά! ἐφώνησεν ὁ Τζούλης. Μὰ νὰ μὴ μᾶς ἐμπιστευθῶνται καθόλου αὗτοι οἱ ἄνθρωποι!

Ὁ Μαρκήσιος τοὺς ἔδειξε μετὰ τὸ δάκτυλον τὸν Λουλού καὶ ἐκείνοι τὸν ἐσήκωσαν ἀμέσως καὶ τὸν ἐκάθησαν εἰς ἓνα μουλάρι. Τὸν ἐποποθέτησαν ὅσον καλλίτερα ἤμποροῦσαν εἰς τὴν ἐγχωρίαν σέλλαν καὶ ἔπειτα τὸν ἔδεσαν μετὰ τὰ σχοινιά ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἀπὸ τὰ πόδια.

Μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἔδεσαν κατόπιν, ἐπάνω εἰς ἄλλο μουλάρι, καὶ τὸν

Τζούλην, ὁ ὅποιος διὰ νὰ μὴ νακοπάθουν τὰ πολυτίμα ροῦχά του, δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν.

— Ἐμπρός! διέταξεν ὁ Μαρκήσιος.

Οἱ ψευτοαπαγάδες ἐτράβηξαν τὰ μουλάρια ἀπὸ τὰ μακρὰ σχοινία, τὰ ὅποια εἶχαν δέσῃ εἰς τοὺς χαλινούς των, καὶ ἐξεκίνησαν.

Μεθ' ὅλον τὸ κρίσιμον τῆς θέσεώς του, ὁ Τζούλης δὲν ἤμποροῦσε νὰ μὴν ἀποθαρμάξῃ τὰ ἔσχα ὄρεινά τοπία ποῦ ἐπερνοῦσαν, φωτιζόμενα φαντασμαγορικῶς ὑπὸ τῆς Σεληήνης.

Ἀφοῦ ἐπεριπάτησαν ἐν μέσῃ θάμνων ὑψηλῶν σχοίνων, ἐπὶ ἐδάφους κοκκινωποῦ, ἔφθασαν εἰς ἓν ὑψωμα, ὅπου ὁ ἀῆρ ἦτο ὀροσερώτερος καὶ καθαρώτερος.

«Ὁρισμένως μᾶς πηγαίνουν στὰ βουνά, ἐσυλλογίσθη ὁ Τζούλης. Ἐ, τόσο τὸ καλλίτερον! ὁ καθαρὸς ἀέρας θὰ μᾶς ὠφελήσῃ...»

Διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τὰ ἐκατομμύρια

Οὕτως ἀστείρευμένος, ὁ νεαρὸς ἐργάτης δὲν ἔδραξεν ἀπὸ τὸν νοῦν του καὶ τὴν ιδέαν ποῦ τοῦ ἐγεννήθη, ἀφ' ἧς στιγμῆς οἱ ἀπαγωγεῖς του εἶχαν τὴν εὐχένησαν νὰ τὸν βάλουν μόνον, χωρὶς ὀχληρὰν συντροφίαν, εἰς ἓνα μουλάρι.

Καὶ ἡ ιδέα του ἦτο νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰ δύο ἐκατομμύρια ποῦ εἶχεν ἐπάνω του καὶ ποῦ μετὰ κανένα τρόπον δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς τοὺς κακούργους.

Ἦτο ὅμως δύσκολον νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ, καὶ ἐνῶ ἡ συνοδεία ἐξηκολούθει τὸν δρόμον τῆς πρὸς τὸ ἄγνωστον τέρμα, ὁ Τζούλης ἐσυλλογίζετο:

«Πρῶτα πρέπει νὰ μάθωμε ἂν ὁ Μαρκήσιος ξέρῃ, ὅτι εἶμαι τόσο... καλοντυμένος. Πολὺ πιθανόν, γιατί ἀλλέως δὲν θὰ μοῦ ἔκαμνε τὴν τιμὴν νὰ με ἀπαγάγῃ. Θὰ τοῦ ἔφθανεν ὁ Διάδοχος, ὁ Λουλού... Πάλιν ὅμως, ἂν τὸ ἤξευρε πραγματικῶς, δὲν θὰ μ' ἐψαχνε τόσες ὥρες ποῦ μ' ἔχει στήν ἐξουσία του... Ὅπως δὴ ποτε, τὸ φρονιμώτερον εἶνε νὰ ξεφορτωθῶ αὐτὰ τὰ χρήματά. Δὲν εἶνε πολὺ εὐκόλο... ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ!»

Εἶπαμεν ὅτι ὁ Τζούλης ἦτο δεμένος καλὰ ἐπάνω εἰς τὸ ζῶόν του, τὸ ὅποιον ἐκρατοῦσε μ' ἓνα μακρὸ σχοινί ἓνα ροῦχά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν ἐπέβλεπε μετὰ μεγάλην προσοχὴν καὶ δὲν τοῦ διέφευγε τὸ ἐλάχιστον τῶν κινήματων του.

Τὸ σχέδιον τοῦ Τζούλη ἦτο νὰ βγάλῃ τὰ φορέματά του, νὰ τὰ κάμῃ ἔλα ἓνα δέμα καὶ νὰ ρίψῃ τὸ δέμα αὐτὸ εἰς καμμίαν χαράδραν, ἀπὸ αὐτὰς ποῦ περνοῦσαν κάθε στιγμὴν.

Εἰς τὸ βάθος τῶν χαράδρων αὐτῶν ἔδλεπεν, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σεληήνης, νὰ χαίνουσι τὰ στόμια κοιλωμάτων, ἀληθινῶν σπηλαίων, τὰ ὅποια τῇ ἐφαινοντο τόσον ἀσφαλῆ, διὰ νὰ ἐγκλείσῃ τὰ ἐκατομμύριά του, ὅσον καὶ τὰ ὑπόγεια θησαυροφυλάκια τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.

Ναί· ἀλλὰ πῶς θὰ ἤμποροῦσε νὰ συσκευάσῃ καὶ νὰ ρίψῃ τὸ δέμα, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ ὁ ἀγρυπνὸς ἐκείνος φύλαξ;

Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἀποπειράς, ὁ Τζούλης ἐπέσθη ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν γελᾷσῃ, καὶ τότε προσεπάθησε νὰ εὕρῃ ἄλλον τρόπον.

Ἐπρεπε προπαντὸς νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰ ἐκατομμύριά του, πρὶν νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἄγνωστον τέρμα τοῦ ταξιδίου. Διότι ἐκεῖ ἀφεύκτως θὰ τοῦ τὰ εὕρισκαν καὶ θὰ τοῦ τὰ ἐπαιρναν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ ἡ δεσποινὴς Λεπὶκ γυρίζουν ἔστ' χωριὸν νὰ περάσουν τῆς διακοπῆς των. Μόλις πηδήξουν κάτω ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ ἀπὸ τὰ πιδὶ μακρὰ ποῦ βλέπει τοὺς γονεῖς τοῦ ὁ Κοκκινότριχας συλλογιέται.

— Εἶνε ἄρα γε ἡ ὥρα νὰ τρέξω ἔσθ' ἄγκαλιά τους; Στέκει δίδουλος.

— Εἶνε πολὺ νωρὶς ἀκόμῃ, θὰ λαχανιάσω μόνο. Ἐπειτα δὲν πρέπει νὰ παρακάμουμε τίποτα.

Καὶ τὸ ἀφίνει γιὰ πῶς ὕστερα.

— Θὰ τρέξω ἀπὸ ἐδῶ... Ὅχι! νὰ ἀπὸ καὶ κάτω πιά! Λέγει μοναχὸς του.

Πότε πρέπει νὰ βγάλω τὸ καπέλλο μου; Ποιὸν νὰ φιλήσω πρῶτα;

Δύσκολο πρόβλημα, ποῦ γιὰ νὰ τὸ λύσῃ τοῦ χρειάζεται σκέψιν καὶ σκέψιν. Ὡς αὐτὸ ὅμως τὸ ἀναμετᾷ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς Εὐτυχὸς καὶ ἡ ἀδελφή Ἐρνεστίνη τὸν προσπέρασαν καὶ μοιράζονται τώρα τὰ πατρικὰ φιλιὰ. Καὶ σὰν ἔφτασε πιά ὁ Κοκκινότριχας, δὲν μένει γιὰ καὶνόν τίποτα.

— Μπα! κάμνει ἡ κα. Λεπὶκ, «μπαμπά» ἀκόμῃ τὸν φωνάζει τὸν πατέρα σου; σὰν μωρὸ; Γιὰ πῆς τὸν «πατέρα» καὶ δὲς τοῦ τὸ χέρι, ἔτσι σὰν ἄντρας, ὀχι!...

Τὸν φιλεῖ κατόπι καὶ καὶνὴν μὲν φορὰ ἔστ' ἄλλο γιὰ νὰ μὴ ζηλεύῃ. Μὰ ὁ Κοκκινότριχας τόση χαρὰ ἔχει ποῦ ἔχει πιά διὰ τὴν ἀποκοπὴν, ποῦ κλαίει ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

Πολλὰς φορὰς ἔτσι συνειθίζει ἀνάποδα νὰ φανερώνῃ ὅτι μέσα του αἰσθάνεται.

[Διασκευὴ ἀπὸ τὸ «Poil de Carotte» ὑπὸ J. Renard] Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΗΣ

Ἰδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ Κεφ. Β

ΣΕΛΗΝΟΦΩΤΙΣΤΕΣ ΒΡΑΔΥΕΣ

Τίποτε μαγευτικώτερον ἀπὸ τῆς σελή-
νοφωτιστῆς Κορφιάτιδος βραδυῆς. Ὅπου
καὶ ἂν ἐκδράμῃς, εἰς οἰανδήποτε τοπο-
θεσίαν, εὐρίσκεισαι ἐνώπιόν σου ὡραίαν
εἰκόνα. Στὴ Γαρίτσα, νομίζεις ὅτι ἡ πα-
ραλία ποὺ ἐκτείνεται γύρω σου, δὲν εἶναι
παρὰ μία γιγαντιαία θαλασσογραφία τοῦ
Γαλιναῦ*, ἑνὸς ἀκορμίζωτος πίναν τοῦ
Μποκασιόμπετ**.

Μία ἀσημένια θάλασσα, μέσα ἑστὴν
ὁποῖαν φαίνεται σὰν νάχουν ἀπειρα θρούμ-
ματα διαμαντιῶν, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν
ἀναδύεται ὡς νυκτερινὸν φάντασμα, ὁ με-
λανὸς τοῦ φρονιῶν κῶνος. Μερικὰ χρυσὰ
φρέδια ξεχωρίζουν ἱπποτέμοντα εἰς τὴν
στύβουσαν ἐπιφάνειαν, ἐπάνω ἑστὴν ὁποῖαν
προβάλλουν τρεῖς - τέσσαρες ψαροπούλες
καὶ δύο-τρεῖς βαρκούλες μὲ τὸ λευκὸ τοῦς
πανὶ ποὺ μοιάζουν σὰν πεταλοῦδες, τῶν
ὁποίων ἡ μία πτέρυξ κινεῖται ἑστὸν ἀέρα
καὶ ἡ ἄλλη μεσ' ἑς τὸ νερὸ.

Τὰ φανάρια, ποὺ σκορπίζουν τῆς κίτρι-
νης λάμπης τοὺς γύρω, καὶ ἡ ἀργυρὸς τῆς
σελήνης ἀκτίνες χαϊδεύουν τῆς σιλουέτες
τῶν σπιτιῶν ποὺ ἐκτείνονται ἑστὴν παρα-
λία. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἐγείρονται ἡ σι-
λουέτες τῆς δεινροστομίας τοῦ Ἀνεμο-
μύλου. Μέσα ἑστὰ φυλλώματα τῶν δέν-
δρων τῆς παύσης ἡ ἀργυρὸς ἀκτίνες τῆς
σελήνης. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐξαπλοῦνται
ἑστὸν ὁρίζοντα ἀραχνοφάντες αἰθέριες γά-
ρες, ποὺ περιβάλλουν τὰ ζωντανὰ φύλλα,
τὰ ὁποῖα σκορπίζου γλυκὰ, ἀσημένια μει-
διάματα.

...Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι εὐρίσκειται
μέσα ἑστὸν ἀσημένιο περιβάλλον καὶ ὅτι
ἀναρριθμῇτα μοιρῶντα κυλοῦν ἑστὴν ἀτιμώ-
σφαιρα.

Κέρκυρα

Βυζαντινὸς Ἀετὸς

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η ΒΡΟΧΟΥΛΑ

Ὁ ἥλιος, κρυμμένος ὀπίσω ἀπ' τὰ σύν-
νεφα, δὲν ἡμπορεῖ νὰ θερμάνῃ τὴν ἀνθη-
ποὺ μόλις ἀνθίζουν. Καμμιὰ φορὰ τοῦ
κάμουνε τόπον καὶ λάμπει ὀλίγον, ἀλλὰ
τὰ ἄλλα ποὺ ἔρχονται ἀπὸ πίσω, τρεχάτα,
τὸν κρύπτουν καὶ πάλιν. Ὅλα τὰ σύννεφα
τρέχουν γρήγορα-γρήγορα, καὶ σωριάζου-
νται μακριὰ ἀπ' τὰ γύρω βουνά, καὶ μαζί
μ' αὐτὰ φεύγει καὶ ὁ γέω-χειμῶνας ντρο-
πασμένος, γιατί φέτος δὲν ἡμπόρεσε νὰ
μᾶς δεῖξῃ ἐπὶ πολὺ τὴν μαγίαν του. Εἰς
τὰς ἀνθισμένας μυγδαλιάς κἀνθητὴ ἡ λευ-
κὴ νύμφη τῆς ἀνοιξίας, ψάλλουσα μὲ τὴν
κυνάραν τῆς συνοδευομένης καὶ ὑπὸ τῶν
πουνιῶν. Ἡ θάλασσα εἶνε σὰν παγωμένη,
δὲν κινεῖται καθόλου· εἰς τὰ ἀνθισμένα
δένδρα φύλλο δὲν σαλεύει, καὶ ὁ καινὸς
ὅστις ἐξέρχεται ἀπὸ τὰς καπνοδόχους τῶν
σπιτιῶν ὀδίσος, διαλύεται σιγά-σιγά εἰς
τὸν αἰθέρα. Οἱ ἄνθρωποι εἶνε ὅλοι ἔξω,

* *** Κερκυραῖοι ἱστογράφοι, ὁ μὲν πρῶτος
εἰς τὸν καλλιτέραν ὑπογράφον, ὁ δὲ δεύτερος
ἐκ τῶν καλλίστων ἐλαυγράφων.

θανυμάζοντες τὰ καταπράσινα βουνά καὶ
τὰ χωράφια, ποὺ εἶνε σὰν χιονισμένα ἀπὸ
τῆς μαργαρίτης.

Ἐξάρνα ἠρξισε νὰ πῇ τὴν ψιλή-ψιλή
βορροῦλα. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐ-
ξῆλθε καὶ ὁ ἥλιος ἀπ' τὰ σύννεφα καὶ ἐ-
χρῶσθε τὰς σταγόνας τῆς ἀνοιξιάτικης
βορροῦλας.

Ἐφεδρος Μπιμπίκος

Σ Τ Ρ Ο Φ Ε Σ

(Γραμμένο ὑπὸ φῶς τῆς Ἀύσεως)

Σὰν πίσω ἀπ' τὸν ὁρίζοντα

Ὁ ἥλιος ἔχει σβῆσει

Καὶ μὲ γαλήνη ἀπλώνεται

Τὸ πορφυρῆνο βράδυ,

Ἐνα ταξίδι ἀλλόκοτο

Ἡ σκέψις μου διασχίζει

Καὶ βλέπω γλῆνα πράγματα

Στὸ πρῶτο τὸ σκοτάδι.

Ἀκούω, σβῆνουν ἡ βοῆς.

Μὲ λόγια περπατῶ

Πεθαίνει ἀπάνω στὰ γλαδία

Τὰ γέφυρα νουραμένο,

Σὰν νὰ μιλᾷ γὰ τὰ φίλια

Ποὺ πάλι ἔχει δοσμένα

Μέσα στοὺς κήπους, τοῖς ἀγρούς

Καὶ τώρα λέει: πεθαίνω!

Ὅλα μιλοῦν τὴν ὥρα αὐτὴ!

Ἐκεῖνος ποὺ ρεμβάζει,

Ἀκούει τοὺς ἀναστεναγμένους

Τῆς Φύσεως, καὶ ὁ τοῦς του

Καὶ μὲγάλο, ὑψηλὸ

Στὴν σκοτεινὰ θανυμάζει

Καὶ χάνεται σὲ ὄνειρα

Στοὺς κάμπους τοὺς δικούς του.

Τὸ βλέμμα μου ὅλο γυροῖ

Στὸν ἥλιον τὴν κοκκινάδα,

Στὰ σύννεφα ποὺ βρόνταν

Μὲ χρώματα ὡραία.

Καὶ μεσ' ἑς τοὺς μαγικούς ἀτμούς

Μοῦ ἐφάνη ὁράδα, ὁράδα

Νὰ διαβαίνουν αὐτοί.

Ποὺ πᾶν γὰρ μὴ Ἰδέα!.

Κῶμα

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙ

Πολλὲς φορὲς ἔχω πᾶν ἑστὴν Ἀκρόπολιν,
ἀλλὰ ποτε δὲν μοῦ ἄρεσε τόσο, ὅσον τὴν
τελευταία φορὰ. Ὁ καιρὸς ἦτο θανυμάσιος,
καὶ ὁ γαλανὸς οὐρανὸς, τέτοιος ποὺ μόνον
ἑστὴν Ἑλλάδα ὑπόκειται, τὴν ἔκαμε νὰ φαί-
νεται ἀκόμη πῶς μεγαλοπρεπὴς καὶ ὡραία.
Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἡ Ἀκρόπολις ἦτο γε-
μάτη ἀπὸ ξένους περιηγητάς, οἱ ὅποιοι
ἐστέκοντο μπροστὰ ἑστὸν Παρθενῶνα καὶ
ἐφαίνοντο μαγευμένοι ἀπὸ τὸ ἔσοχον αὐτὸ
θέαμα.

Γιὰ μίαν στιγμὴ ἐφαντάσθηκα τὰς Ἀ-
θῆνας ὅπως ἦσαν ἑστὴν ἀρχαιότητα καὶ
ἐσεπτόμουν, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν
φθάσῃ ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν πρῶτην τῆς δόξης,
ὅταν βλέπω ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ βγά-
ζουν τὰ καπέλλα των. Ἐγύρισα γὰρ νὰ

ἰδῶ ποῖον χαιρετοῦν, καὶ βλέπω τὸν Βασι-
λέα μας.

Αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ θυμῶμαι τὰς τελευ-
ταίας μας νίκας καὶ τοὺς θαυμάσιους μας
καὶ νὰ συλλογισθῶ, ὅτι ἡ Ἑλλάς μας θὰ
δοξασθῇ ὅχι μόνον ὅπως πρῶτα, ἀλλ' ἴσως
καὶ περισσότερον.

Ναυτοπούλα

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΕΡΗΜΟΣ

Εἰς τὴν Εὐρώπην ἔχουν τὰ λειβάδια καὶ
τοὺς ἀγρούς· εἰς τὴν Αἴγυπτον ἔχομεν τὴν
ἐρημον. Ἄμμος μόνον, καὶ λόφοι καὶ βου-
νὰ ἀπὸ ἄμμου. Μόνον αἱ Πυραμίδες εἶναι
ἀπὸ πέτρες μεγάλες, καὶ γύρω ὅλο ἄμμος.
Ὅσον φθάνει τὸ μάτι καὶ βλέπει κανεὶς,
εἶναι ὅλο ἄμμος. Ὁ οὐρανὸς δὲν εἶναι πολὺ
γαλανὸς καὶ βρέχει σπανίως. Μόνον ἄσπρα
παιγνιδιάρικα συννεφάρια παίζουν κυνη-
γητὸ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μερικὰ ἀραπά-
κια ξυπόλυτα, κάτω εἰς τὸν δρόμον, φωνά-
ζουν ἐνθ' αἰσῶν, καὶ οἰχίζονται τὴν ἄμμον
εἰς τὰ πρόσωπά των καὶ χώνουν βαθειὰ εἰς
αὐτὴν τὰ πόδια των. Ὅταν φυσᾷ καὶ ση-
κώνεται ἄμμος, σκοτεινιάζει καὶ πολλοὶ χά-
νονται συχνὰ εἰς τὴν ἐρημον ἑστῶν· ἀλλὰ
αὐτὸ δὲν διαρκεῖ πολὺ, καὶ ἐντός ὀλίγων
ὥρων αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου χρυσίζουν τὸν
οὐρανόν τῆς δύσεως, καὶ ὅταν δύσῃ, τὰ
ἄσπρα φωτίζουν ἐκεῖνους ποὺ ταξιδεύουν
μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀτελείωτον ἐρημον.

Ἐνωσις τῆς Κρήτης

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Εἰς περιηγητὴς, ἐν καιρῷ χειμῶνος,
ἀνέχοντες μετὰ τοῦ ἵππου τὸν ἑνὸς
χωρίου, ὅπως μεταβῇ εἰς ἓν ἄλλο, πλησίον
αὐτοῦ εὐρισκόμενον. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐβράδισε
ἀρκετὴν ὥραν ἀνευ ἀποτελέσματος, ἤρξατο
νὰ νομίζει, ὅτι δὲν ἔλαβε τὴν εἰς τὸ χω-
ρίον ἀγνοῦσα ὁδόν, καὶ ὅτι ἀπεπλανήθη.
Ἐπειδὴ δὲ ἡ νύξ τὸν κατέλαβεν, ἔδρασε τὸν
ἵππον του εἰς μίαν δοκὸν ἥτις εὐρίσκετο
ἐκεῖ κάπου, καὶ ἐκεῖνος ἐκοιμήθη πλησίον
αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς χλόνης.

Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του
ὅταν, ἐγερθεὶς τὴν προῖαν, εἶδε τὸν μὲν
ἵππον του κρεμάμενον ἀνωθεν αὐτοῦ, τὸν
δὲ ἑαυτὸν τὸν ἐπὶ τῆς στεγῆς τῆς Ἐκκλη-
σίας τοῦ χωρίου! Τί εἶχε συμβῇ; Ἀπλού-
στατα, ἡ δοκὸς εἰς τὴν ὁποῖαν ἔδρασε τὸν
ἵππον του, ἦτο ἡ δοκὸς τοῦ κωδωνοστα-
σίου τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποῖαν, καθὼς
καὶ ὅλο τὸ χωρίον, εἶχε καλύψῃ ἡ χλόη,
ἥτις τὴν νύκτα διελύθη.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Τατανλιανός

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρωτῶν Πυθαγόραν τὸν Σάμιον:

— Τί θὰ πῇ «Πυθαγόρας»;

— Εἶνε σύμβολον, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, ἀπὸ
τοῦ πῆθος καὶ ἀγορεύει. Σημαίνει λοιπὸν ἐκεῖ-
νον ποὺ ἀγορεύει ἑστὰ κινούται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐφεδρου Μπιμπίκου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΑΡΙΑ ΠΡ. ΤΑΠΑΝΑΝ, ἐν Παιδείᾳ Γέ-
ρας Μυτιλήνης, βραβεύθεισα ὑπὸ τὸ
ψευδώνυμον Δεσφία Ἑλληνοπούλα εἰς
τὸν 137ον Διαγωνισμόν τῶν Ἀύσεων.
(Ἰδε Διάπλασιν 1913, σελ. 403).

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡ. ΤΑΠΑΝΑΝ, ἐν Παιδείᾳ
Γέρας Μυτιλήνης, βραβεύθεισα ὑπὸ τὸ
ψευδώνυμον Χρυσάλλης τοῦ Κάμπου
εἰς τὸν 137ον Διαγωνισμόν τῶν Ἀύσεων.
(Ἰδε Διάπλασιν 1913, σελ. 403).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 21ην Μαρτίου 1914.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ἔγιναμεν ἐνήμε-
ροι! Τὸ παρὸν φυλλάδιον, μὲ ἡμε-
ρομηνίαν 22 Μαρτίου, τυπώνεται
σήμερον καὶ ἐκδίδεται εἰς τὴν ἡμέ-
ραν του. Οἱ φίλοι μας, ἐλπίζω, θὰ
ἐκτιμῇσουν τὴν προσπάθειαν ποὺ
κατέβαλλα, διὰ νὰ ἐκδοθῶν εἰς ἓνα
μῆνα τὰ φυλλάδια δύο μηνῶν διὰ νὰ
κανονισθῇ γρήγορα ἡ ἐκδοσις, τὴν
ὁποῖαν εἶχεν ἐκτροχιάσῃ ἡ ἀπερ-
γία τῶν ἐργατῶν τυπογράφων.

ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ "ΕΜΠΡΟΣ,"

εἰς τὸ ὁποῖον ἔνεκα τῆς ἀπεργίας ἐτυπώ-
ντο προσωρινῶς ἡ «Διάπλασις», ἀπὸ τοῦ
9ου φύλλου μέχρι καὶ τοῦ σημερινοῦ, ἐνοι-
κιάσθη καὶ διευθύνεται συνεργατικῶς ὑπὸ
τῶν τυπογράφων κ. Δ. Κροντηρᾶ, Θεοχ.
Παναγιώτου καὶ Ἰ. Καρανάσσο. Ἀνα-
λαμβάνει πᾶσαν τυπογραφικὴν ἐργασίαν,
τὴν ὁποῖαν ἐκτελεῖ κομψῶς, εὐσυνειδή-
τως καὶ εἰς τιμὰς λογικὰς. Ὅστε ἂν ἔχετε
νὰ τυπώσετε τίποτε, σᾶς συνιστᾷ τὸ καλὸ
αὐτὸ Τυπογραφεῖον. Τὴν ἐργασίαν του ἄλ-
λως τὴν βλέπετε καὶ ἀπὸ τὰ φύλλα 9 - 16
τῆς «Διαπλάσεως», τὰ ὁποῖα, ἂν καὶ ἐτυ-
πώθησαν μὲ τὴν βίαν, τυπογραφικῶς
εἶνε τέλεια.

Ἀντίτυπα τοῦ «Βικτωροπολιτικοπολέ-
μου» τοῦ κ. Ι. Χέλμης ἔχω μερικὰ εἰς τὸ
γραφεῖόν μου. Ὁ μεταφραστὴς, ἐξαιρετικῶς
διὰ τοῦς συναδέλφους τοῦ συνδρομητῆς, τῆς
«Διαπλάσεως», τὰ παραχωρεῖ μόνον ἀντι-
50 λεπτῶν, ἐνθ' ἡ ἀρχικὴ τιμὴ εἶνε λεπτὰ

Ἀλλὰ δὲν συμφωνῶ μαζί της ἐκεῖ ποὺ λέγει
ὅτι σ' ἀγαπᾷ περισσοτέρον ἀπ' ὅλους τοὺς
συνδρομητὰς σου. Ἐγὼ εἶμαι ἀδίκος. Μπορεῖ νὰ
μειονετῶ καὶ ὅλα τῆς Βαλκανικῆς Συμμα-
χίας, δηλαδὴ ἑξυπνάδα, βαθμούς, εὐμορφίαν.
Στὴν ἀγάπην σου ὅμως εἴμαι ἴσος. Καὶ ὅχι
μόνον ἐγὼ ν' ἐκείνη, ἀλλὰ πιστεύω ὅλοι οἱ
συνδρομηταὶ σου. Κ' ἐγὼ κολακεύομαι νὰ
πιστεύω τὸ ἴδιον. Ἀν ὅμως ἡ Βαλκανικὴ
Συμμαχία ἐπιμένει εἰς τὰ πρωτεῖα, κἀμετε
καλὰ μεταξὺ σας. Ἐγὼ θὰ λέγω πάντα, ὅτι
καὶ αἱ δύο με ἀγαπᾶτε τὸ ἴδιον...

Καὶ νὰ! σὰ νὰ τῷ ἔφερε ἡ Βαλκανικὴ Συμ-
μαχία, ἐπανέρχεται ἑς αὐτὸ τὸ θέμα καὶ μοῦ
γράφει: «Γιὰ κείνο ποὺ σοῦ ἔλεγα προχθές,
πῶς δὲν πιστεύω δηλαδὴ κανέναν συνδρομη-
τῆς σου νὰ σ' ἀγαπᾷ περισσοτέρον ἀπὸ μένα,
δὲν ἔχουν νὰ ποῦν τίποτε οἱ ἄλλοι. Διότι δὲν
λέγω, ὅτι δὲν ἐνέπνευσες καὶ εἰς ἄλλους
ἀγάπην ἰσὴν πρὸς αὐτὴν ποὺ αἰσθάνομαι γιὰ
σενα, ἀλλὰ θεωρῶ ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ
ἐνέπνευσες περισσοτέρον. Ἐπειτα ἐγὼ δὲν
ἔχω ἀδελφία, καὶ ἐκτός ἀπὸ τὸ σχολεῖον
σπανίως εὐρίσκω καὶ μὴ παιδιὰ τῆς ἡλικίας
μου...» Ἰδοὺ τελεσιὰ ἱκανοποίησις διὰ τοὺς
τυχοῦν προσβληθέντας.

Νόβη, εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν καθηγη-
τῶν, καὶ ὅταν ἀκόμη σὰς φανίσονται παρῶ-
ν, πρέπει νὰ ὑποκύπτεις. Διὰ νὰπατήσῃ
νὰ ἐξαγαγῆτε τὴν ἐκθεσιν, κατὰ τὴν ἡ-
γεσίαν, ποὺ ἐσεῖς δὲν τὸ ἐξέρετε. Τίποτε δὲν
θὰ ἔχανες ἂν ἐδοκίμαζες νὰ τὴν ἐξαγαγῆς
καὶ σὺ κατ' ἄλλον τρόπον. Ἀπεναντίας θὰ
ὤφελαιτο, καὶ δὲν θὰ ἐπαίρνες καὶ μὴδὲν.

Νὰ καὶ ἡ Θάλασσα ποὺ εἶνε νὰ μοῦ γρά-
ψῃ τόσο καίρῳ. Κι' αὐτὴ σὰν τὸν Φάωνα,
λέγει, θὰ ἐπικνε τοὺς ἀπεργούς ἀπὸ τὸν λαί-
μό καὶ δὲν θὰ τὸς ἄφινε, παρὰ ἅμα τῆς
ἐλεῖν ὅτι θὰ με ἐξακατοπώνουν... Ἐπειτα
μοῦ διηγείται ἓνα χαριτωμένον ἐπεισόδιον
ποὺ τῆς συνέβη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μὲ μίαν
φίλην μου, ἄγνωστον τῆς, τὴν ὥραν ποὺ
ἐπῆγαν καὶ αἱ δύο διὰ νὰ ρίξουν τὰ γράμ-
ματά των γιὰ μένα. Ἀλλὰ δὲν μᾶρτνει νὰ
πῶ τίποτε... διὰ νὰ μὴν τὴν καταλάβῃ ἡ
ἄλλη.

Εἶνε ἀλήθεια, Μεγάλη Καρδιά, εἰς διὰ τὸ
ἐξοπαθῶνα χρειάζεται κάποιον εὐφράδεια,
κάποιον ἑξυπνάδα, κάποιον τέχνη, τελοσπάντων
ἓνα ἰδιαιτέρῳ ταλάν ποὺ δὲν τὸ ἔχουν ὅλοι.
Δὲν θὰ παραδειχθῶ ὅμως ποτὲ ὅτι αὐτὰ δὲν
τὰ ἔχεις ἐσὺ. Ἰπποθέτω μόνον, ὅτι σοῦ λείπει
ἡ ἐμπειρία. Ἐπίμεινε λοιπὸν καὶ ἀφυστικῶς
κατὰ τὴν κατὰ φύσιν, ἀπὸ τοῦ τοῦ ἐπιθυ-
μῆς.

Ἡ κυρία ποὺ σοῦ ἔκαμε τὴν παρατήρη-
σιν, Εὐαίσθητε Βράχε, δὲν ἔχει δίκην. Βε-
βαίως, ὅταν γράφῃ κανεὶς εἰς ἀνώτερον,
καὶ μάλιστα εἰς ἄνθρωπον ποὺ δὲν τὸν γνω-
ρίζει προσωπικῶς, χρειάζεται νὰ τῷ ἀπευθί-
νεται εἰς πληθυντικόν. Ἡ Διάπλασις ὅμως
εἶνε ἄλλο. Ἀλληλογραφεῖ μὲ τοὺς συνδρο-
μητὰς τῆς σὰν μητέρα μὲ παιδιὰ. Καὶ θέλει
νὰ τῆς ἀπευθινοῦνται μὲ τὴν αἰκιστικὴν τῆς
στοργῆς. Δὲν βλέπει λοιπὸν ὅτι ὅλοι μοῦ
γράφουν εἰς ἐνῆκον; Ὅτε αὐτὸ ἀποκλείει

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ὑπερνομιζέται, ὅτι οἱ μέχρι τῆς 31 Μαΐου ε. ε. ἐγγραφεμένοι διὰ ξεσπαθώ-
ματος, νέοι συνδρομηταὶ, καθὼς καὶ οἱ ἐγγράφοντες αὐτοὺς ἔχουσιν τὸ προνομίον νὰγο-
ράσουν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως», τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί ἢ
χωριστὰ ἓνα ἕνα, τὸν τιμὴν ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δραχ. 4 μόνον (καὶ χρυσόδε-
τον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906 - 1913, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ
ἓνα ἕνα, τὸν τιμὴν ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον
ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

Αἱ ἀνω τιμαὶ εἶναι διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου
μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προστίθωσι διὰ ταχυ-
δρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1,20 οἱ ἐν τῷ
Ἐξωτερικῷ.

τόν σεβασμόν. Είμπορεί κανείς εξαίρετα νά ἐπιβλήῃ εἰς ἑνὶν μὴ ἕνα πρόσωπον ποῦ τὸ ἀγαπᾷ καὶ τὸ σέβεται. Ἡ οἰκειότης καταργεῖ τοὺς τύπους, ὅχι ὁμῶς καὶ τὴν οὐσίαν.

Θά μὴ ἐγράψαι λοιπόν. Τρελλή Ναυτοπούλα, αὐτὸ τὸ ἐπιστόδιον ὁ μπαμπᾶς σου, διὰ νὰ σ' ἐπιπλήξω, καὶ προλαμβάνεις νὰ μοῦ τὸ γράψῃς ἐσὺ : Ἐγὼ λοιπόν πάλι θὰ σ' ἐπιπλήξω, ἀλλὰ... μὴ φοβάσαι... πολὺ ἐλαφρά. Διὰ κανέναν λόγον δὲν πρέπει νὰ γρυπνῇ ἕνα παιδί. Ὡς τὰς τρεῖς παρὰ εἴκοσι μετὰ τὰ μεσάνυχτα! Λέγεις ὅτι σ' ἐπράξαγε ὁ τόμος μου, ποῦ ἄρχιζας νὰ τὸν ξεφυλλίζῃς ἀπὸ ἀντέγραψες τὴν κοιμωδίαν. Ναί, ἀλλὰ δὲν εἴπαμε ὅτι κάθε πράγμα γίνεται εἰς τὴν ὥραν του : Δὲν εἴμπορεί κανείς νὰ διαβάσῃ ἔστω καὶ διὰπλάσιον, τὴν ὥραν ποῦ πρέπει νὰ κοιμάται. Διότι τότε, ἀντὶ νὰ ὠφεληται, βλάπτεται. Δι' αὐτὸ ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐξανκρίνῃς καὶ ὁ πατέρας σου θὰ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος.

Χαίρω πολὺ. Δοξαομένη Ρήνη, ποῦ ἐγίνετο διὰ τῆς ἀλλοφυλοκρατίας στεναὶ ψίλλοι μετὰ τῇ Βαλκανικῇ Συμμαχίᾳ. Ναί, τώρα ποῦ εἰμὲθα πάλιν τακτικοὶ εἰς τὴν ἐκδοσιν, θὰ προκηρύξω πολλοὺς νέους Διαπλάσιους. Τὴν ἐρωτήσιν σου δὲν δημοσιεύω, διότι εἶνε πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ παρὰ γένους ἡ λέξις Μαυρολεῖον. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἄλλα ποῦ γράφεις.

Δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς παράπονον, Νικητὰ, διότι σοῦ ἀπαντῶ συγγνώμῃ. Κάποτε ὁμῶς τυχαίως νὰ παίρνω τὸ γράμμα σου, ὅταν ἔχῃ πλέον ἐξαντληθῇ ὁ δικέσιμος χώρος τῶν ἀπαντημάτων. Σοῦ ἔστειλα ἕν νέον τὰ φυλλάδια 1—15 ποῦ ἔδωσας εἰς τὸν νέον ἀγοραστήν, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Ὁ κ. Φαίδων σὲ παρακαλεῖ πολὺ. ἂν εἶνε εὐκόλῳ νὰ τοῦ στείλῃς ἕνα πρόγραμμα αὐτῆς τῆς παραστάσεως, ἢ ὅπου ἐγένετο ἐλαιοδιώλου χωρὶς τὴν ἄδειάν του, διὰ νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται : «Οἱ δύο ὁῦμοι» τοῦ Ἑλληρικῶν Μεγαλεῖον (μὰ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς εἶνε δικὰ σου αὐτὸ τὸ ὄρατο ποιητικόν; μοιάζει σὰν ἀντιγραφή) — «Λεξικόν» τοῦ Χάρωνος — «Κυνηγός» τοῦ Εὐδοκίμου Βράχου — «Τὸ ἀσπράχιστον» τῆς Σημίας τῆς Ἀκροπόλεως — «Πῶς ἦρε τὸν ἵππον του» τοῦ Θηλυκοῦ Διαβόλου — «Τὸ διδάξιμα» τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας — Μικρὰ ἀνέκδοτα, Π. Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται : «Ἀδολεσκεινὸν Ἀνέκδοτον» καὶ «Ἀνέκδοτον Φρειδερίκου» (πιστίνωσα καὶ τὰ δύο) — «Ὁ μικρὸς ζητιάνος» (στῆσι λανθασμένοι) — «Πῶς» (ἄτεχνον) — «Ὁ Μιστράλ» (κατ' ὅσον τοῦ θεμάτος) — «Περαισμένο ὄνειρον» (τὸ ὕψος ἀτημέλητον καὶ ἡ περιγραφή ἀσθενής) τὸ δευτέρον ὁμῶς, ποῦ περιμένω, θὰ εἶνε τὸ καλλίστερον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεύθαι ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεύθαι ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1914. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀρχαία, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα ψευδώνυμα : Σοκολάτινος Λεκανίας, ἄ. (Γ.Σ.). Ἀήτης Κουτοσίος, ἄ. (Μ.Κ.). Γαλατὴ Σημιά, ν. (Κ.Π.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : Ἐλευθεροθέα Ἡπειρος, ν. Ταμάρ-Τατής, ἄ. Αἰλίκι, ν.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ἡ Λατινικὴ Κνωστολεῖκος (0) με Νασταλίζουσαν Χιτοπολίαν, Πην Νεμβρίον Ναύαρχον Μιαούλην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Σοκολάτινον Λεκανίαν (εἰς τὸ ἔξῃς τὸ κάθε τι ποῦ μοῦ στέλλεις, νὰ τὸ γράψῃς εἰς χωριστὴν καρτί, ἔχῃ μετὰ τὴν ἐπιστολήν, οὔτε δύο πράγματα μαζί) ἡ Μ. Εἰκὼν ἀτέχνως σχεδιασμένη) Βυζαντινὸν Δεῖν (θὰ δημοσιεύσῃς τὰς προτάσεις σου εἰς τὴν στήλην τῶν Μ. Μυστικῶν, ὅπως λέγει ὁ Ὁδηγός, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ διαβάσῃς εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον) διὰ τὴν ἀντιφύσιν εἶνε ἀργά) Λατινικὸν Κνωστολεῖον (ἰδὲς τὴν ἀπαντῶν παραπάνω εἰς τὴν Τρικαιμικὴν Θάλασσαν) τὸ Τυπογραφικὸν τοῦ «Ἐμπρός» ὅπου τυπώνεται τώρα τὰ φυλλάδια μου, δὲν ἔχει στοιχεῖα ἀπαράλλακτα μ' ἐκεῖνα ποῦ ἔδωκα πρὶν· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ δὲν εἶνε ὠραία καὶ εὐανάγνωστα :) «Ἐλ Τζάβ» (ν' εἰδῇ προχθὲς ὀλίγον ἔλπει νὰ χονιάσῃ) σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὠραῖον δελτάριον) Ὁνειροπόλον τῆς Δόξης (ἔστειλα καὶ ἂν ἀπορριπθῇ τὸ πρῶτόν σου, δὲν πρέπει νὰ πελπισθῇς, ἀλλὰ νὰ στείλῃς δευτέρον, καλλίτερον) Γεναιόνησον Στρατηλάτην («χυφίνους» σημαίνει ἐκεῖνον ποῦ κρύπτει τὸν νοῦν του, δηλαδὴ τὴν σκέψιν του) συνώνυμον σχεδὸν μετὰ τὸ ἀνελικρινής) αἱ Ἀσκήσεις ἐνεκρίθησαν ἀλλ' ἡ Μ. Εἰκὼν ἀτέχνως σχεδιασμένη) Μπουμπουλίαν (δακάλεπτον καὶ ἔχῃ παντάλαπτον γραμματόσημον πρέπει νὰ ἐσώκλειγς εἰς κάθε τετραδίον Μ. Μυστικῶν) Κύμα τοῦ Θεομαῖου (ἔστειλα) Ἀλέξανδρον Το. (βεβαίως κατὰ λάθος) Ἑλληρικὸν Μεγαλεῖον, Θηλυκὸν Λαβόλον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 21ην Μαρτίου, θὰ πικνῶμαι εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀόριστη δημοσιευσθῇ.

159. Συλλαβόγριφος

Σὲ δύο γράμματα προσθέτω
Μὴν νῆσον τοῦ Αἰγίου
Καὶ ἀμέσως σὲς συνθέτω
Τὸνομα πτηνῶ ὠραίου.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

160. Δεξίγριφος

Μὲ μέρος τι τοῦ σώματος
δύο γράμματα ἂν ἐνώσῃς,
Λαμπρὸ νησί ἑλληνικόν.
Μπορεῖς νὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Δοξαομένου Ρήνου

161. Μεταγραμματισμός

Εἶνε θαλάσσιον πτηνόν.
Ἐν γράμμ' ἂν μεταβάλλῃς,
Τότε ἀνάγκη χαλινόν
Στῇ γλώσσᾳ του νὰ βάλῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Δοξαομένης Κνωστολεῖκος

162. Δικτυωτόν

Τὸ πρῶτό μου πυρπολήτης μαζί μετὰ τὸν [Κανάρη.

Πόλις τὸ δευτέρον ἦτανε τὸ πάλιν στῇ Συρίᾳ.
Βασιλοπούλα τῆλο μου ὀνηρὴν μετὰ χάρι.
Τὸ τελευταῖον χρήσιμο εἶνε στῇ γεωργίᾳ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

163. Ἀσθή

* * * * *
Νῆπιχτασταθὸν
οἱ ἀστερίσκοι διὰ
γράμματα α β γ δ ε
ὥστε ν' ἀναγνώσκειται
ὡς ἑξῆς ὁρίοντιώς χω-
ρὰ τῆς Ἑλλάδος, κα-
θὼς ποταμὸς τῆς
Ἑλλάδος, διακρινόμε-
δὲ μέγας Ἑλλήν ποιητῆς καὶ μέρος τοῦ προ-
σώπου.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

164. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Ἀντ., Ξαρῶ, Διχαρῆν, ἔλατε νὰ ψάμ.

— Τί θὰ ψάμ:

— Δὲν ἀκούσατε; Σὲς τὸ εἶπα.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ

165. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως,
τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς
τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν τὸ
ὄνομα συγγραφέου βασιλείσεως.

1. Χρονικὸν διὰστημα 2. Σημεῖον στί-
ξεως, 3. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος 4. Πρω-
τεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ κράτους 5. Ἰχθὺς.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἀτρώμητο Εὐζωνάκη

166. Γρίφος

Ἡ $\frac{X}{O}$ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ $\frac{\text{Μάσθη}}{\text{ὄνθ}}$ αἶς, οὐς, ἐὼν
τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Γενναίουφύου Στρατηλάτου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ο τετραπλοῦς συνδυασμὸς εὐχαριστεῖ ἀπαν-
τας τοὺς εὐγενεῖς ψηφοφόρους τοὺς ἀνα-
δείξαντας πάλιν πρῶτα τὰ ψευδωνύμια των.

Γενικός ἀρχηγός Πρόεδρος «Νέας Ἑλλάδος»
Εὐγενὲς Ἰδανικόν 26η Ὀκτωβρίου

Νοεῖδεάται! Χάριν τοῦ ὠραίου σκοποῦ
τοῦ Δημοψηφίσματος ζῆτῶ τὴν ψήφον
σας ὑπὲρ τῶν ὠριστέρων μόνον ψευδωνύ-
μων. Κάτω τὰ ψηφοδέλτια Συλλόγων.

Ὁ Νικητής. (1Α', 33)

Κατερχόμενος εἰς τὸν εὐγενὴ ἀγῶνα τοῦ
Δημοψηφίσματος, παρακαλῶ τοὺς κα-
λαισθητοὺς ψηφοφόρους, ὅπως ψηφίσωσι καὶ
ἐμέ. — **ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ** (1Α', 34)

Ολοὶ τὴν ψήφον σας στὸν
ΝΑΥΑΡΧΟΝ ΜΙΑΟΥΛΗΝ
στὸ φόβητρον τῶν τουρκικῶν ἀρμάτων τοῦ
21, κατὰ τὴν πρώτην προκηρυκτικὴν ἐκλό-
γην. (1Α', 35)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 13ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 121)

ΑΘΗΝΩΝ : Ἀνδρ. Κ. Σάμφων, Ἀγγελος Δερ-
βιναγας, Νικ. Σ. Κουτοσίβελης, Κατρίνα Α. Χα-
τζηαναγνώτου, Ἐμ. Μ. Φλωράκης, Ν. Μ. Χα-
τζηαναγνώτου, Φαίδων, Γεωρ. Κ. Κατσώνης.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ : Χρ. Καρούτσος.
ΑΡΓΟΥΣ : Μάγος Ν. Οἰκονόμου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Ἀντ. Κ. Ρίκος (12,13)
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ : Χ. Γ. Διαλάκης.
ΘΗΒΩΝ : Σάκος Μαρτίνος, Εὐάγ. Α. Κουρκοῦ-
της, Σωκρ. Ν. Παυλίνος.
ΚΑΛΑΜΩΝ : Γεωρ. Ηλ. Πουλοπούλου, Δημ.
Διον. Φωτόπουλος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ : Σοφ. Σταυροπούλου, Π. Ι.
Τσινιτσίος.
ΚΟΝΣΤΗΝΟΥΠΟΛΕΩΣ : Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ : Ὁσὸς Σ Παπαδόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ : Πατρίνο Ναυτοπούλου, (12,13),
Ναυτῆς, Ι. Φαμακίδης, Α. Ἀδ. Μεσσηνέλης,
Φωστὸς ἀνέλλας.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Παν. Μαρινάκης, Εὐάγ. Σ. Σου-
λελῆς Παν. Μπαρμπάτσος, Ι. Β. Χαλαμπατό-
πουλος.
ΡΑΧΑΙΣ (Ροστυνίας) : Νικ. Παπαδόπουλος.
ΣΜΥΡΝΗΣ : Χρ. Β. Ἀγγελιομάτης.
ΤΡΙΚΑΛΩΝ : Κωνστ. Θ. Κομετάκης.
ΥΔΡΑΣ : Κωνστ. Παντελάκης, Ἀνδρ. Ζουγ-
νιός.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐοδῶντων ὁδῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
εἰσήσαν εἰς τὴν ἀνωφεῖα καὶ ἐκλροφῆσαν.
οἱ εἶναι δύο: **ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΡΙΚΟΣ** ἐν Ζα-
κύνθῳ καὶ **ΓΕΩΡΓ. ΠΑ. ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ** ἐν
Καλαμῳ οἱ ὁποῖοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς
μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.